

Rugăciuni adresate Domnului Isus

Sunt rugăciunile noastre „prea mult orientate” spre Isus?

Verset călăuzitor: 1 Corinteni 1.2

1 Corinteni 1.2: „... împreună cu toți cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domn și al lor și al nostru.”

În ultimul timp am fost confruntat deseori cu afirmația, că rugăciunile noastre ar fi „prea mult orientate” spre Isus, de aceea s-ar putea ca noi să fim puși în legătură cu o sectă (prin aceasta este vorba de orice altceva în afară de biserica catolică sau biserica evanghelică). În afară de aceasta, cele mai multe rugăciuni din Noul Testament sunt adresate lui Dumnezeu. Un comentator biblic, recunoscut de mulți în Germania, a respins categoric să se facă rugăciuni Domnului Isus. Chiar și pe pagina noastră de internet au venit întrebări, la cine ar trebui să ne adresăm în rugăciune.

- Multe rugăciuni ale apostolilor sunt adresate *lui Dumnezeu*: Faptele Apostolilor 4.24; 12.5; 27.35; 28.15; Romani 15.6; 2 Corinteni 1.3; 13.7; Efeseni 1.3; 5.20; Coloseni 3.17; 4.3; 1 Tesaloniceni 1.2,3; 3.11; 2 Timotei 1.3; Filimon 4; 1 Petru 1.3.
- Sunt exemple de rugăciuni, care sunt adresate exclusiv „*Tatălui*”: Romani 8.15; Galateni 4.6; Coloseni 1.12; 1 Petru 1.17.
- Nu în cele din urmă sunt și rugăciuni, care sau au fost adresate direct *Domnului Isus*, sau sunt locuri din Scriptură care vorbesc de faptul, că era obiceiul „să cheme Numele Domnului”; Faptele Apostolilor 1.24; 7.59,60; 1 Corinteni 1.2; 2 Corinteni 12.8; Apocalipsa 1.5,6; 5.9; 22.20.

Noul Testament nu ne interzice să adresăm rugăciuni Domnului Isus, și de asemenea ne arată exemple de astfel de rugăciuni. Depinde de situația, în care o rugăciune este potrivită într-un sens sau altul. Comentatorul biblic Christian Briem scrie în privința aceasta:

Dacă ne gândim la slăbiciunea și dependența noastră, strigăm către Dumnezeu, Cel Atotputernic. Dacă ne gândim la relația noastră binecuvântată de copii ai lui Dumnezeu, atunci ne adresăm Lui ca Tată. Dacă ne gândim la slujirea noastră, atunci în general ne adresăm Domnului Isus. [...] În general putem spune: copilul se adresează Tatălui său, robul se adresează Stăpânului său. Însă cu siguranță nu este bine să se stabilească granițe rigide sau să se impună reguli referitoare la această chestiune sfântă referitoare la relația credinciosului cu Dumnezeu.

Să ne ocupăm cu întrebarea, dacă cu adevărat poți fi „prea mult orientat” spre Isus. În evanghelia după Ioan 5.23 citim: „... pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl. Cine nu-L onorează pe Fiul, nu-L onorează pe Tatăl care L-a trimis.” Nu trădează acest fel de exprimare o oarecare desconsiderare a Persoanei lui Isus? Este desigur adevărat, că ar fi prea unilateral, dacă noi ne-am ruga numai Domnului Isus (compară cu locurile biblice citate mai sus). Aceasta ar arăta în cele din urmă, că noi am înțeles puțin poziția în care am fost aduși prin sângele lui Isus – și anume, într-o poziție de copii, chiar mai

mult, de fii și fiice, care pot spune Dumnezeuului lor „Ava, Tată” cu aceeași intimitate cu care spune Domnul Isus Însuși (compară cu Ioan 20.17).

Ucenicii au mers direct la Domnul lor cu toate întrebările referitoare la slujba și ucenicia lor, și Domnul a răspuns cu plăcere la întrebările lor. Ei erau ucenicii Domnului Isus, și la fel suntem și noi; și dacă suntem în poziția de discipoli, atunci vom avea contact cu Acela care este Domnul și Pedagogul nostru. Când apostolul s-a simțit prejudiciat în slujba lui din cauza țepușei în carne, el s-a rugat de trei ori Domnului său. Dacă cineva vrea să fie mântuit, atunci el trebuie să cheme Numele lui Isus: „Pentru că, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Romani 10.13). Nu trebuie purtat grijă tocmai pe câmpul de misiune, ca oamenii să fie confrunțați cu Numele Isus? Ar fi înțelept, să nu rostești Numele acesta în rugăciune?

Ucenicii au fost învățați de Domnul, ca ei să roage pe Tatăl pentru ceva în Numele Lui: „Adevărat, adevărat vă spun: orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu” (Ioan 16.23,24). Cu toate că rugăciunea ar trebui să fie *în Numele Domnului*, ea se adresează totuși Tatălui, și Tatăl va împlini rugăciunea, dar tot la fel se spune: „Și orice veți cere în Numele Meu, aceea *voi face*, ca Tatăl să fie glorificat în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, Eu *voi face*” (Ioan 14.13,14). Prin aceasta devine foarte clar, ceea ce Domnul Isus a spus într-un alt loc: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10.30).

Deci Numele Isus joacă un rol mare în cadrul rugăciunii, chiar și atunci când ea nu este adresată direct Domnului. Noi putem ruga atât pe Tatăl în Numele lui Isus, și putem merge direct la Isus cu rugămintea noastră. Și 1 Ioan 5 arată clar aceasta; acolo se spune: „Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă orice cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El” (1 Ioan 5.14,15). Aici rămâne deschis, pe cine reprezintă acest „El”.

În epistola către Evrei 1.6 citim, că chiar îngerii vor adora pe Domnul Isus: „Și toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!”. Este adevărat, Tatăl caută astfel de adoratori (Ioan 4.23). Și totuși – cât de mult este glorificat Tatăl prin aceea că noi onorăm pe Fiul. Așa scrie și apostolul Pavel credincioșilor din Filipi: „... și orice limbă să mărturisească, spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.11). Cât de mult este glorificat Tatăl, atunci când noi în rugăciune ne adresăm Fiului cu „Domnul”! În cartea Apocalipsa este intonată cântarea nouă și ea este adresată Domnului: „Tu ești vrednic” (Apocalipsa 5.9). Desigur aici este vorba de o zi viitoare, dar nu ar trebui noi să exprimăm deja astăzi ceea ce noi în ziua viitoare vom face în mod desăvârșit? Și să ne gândim la Apocalipsa 1.5,6, unde nu este vorba de ziua viitoare: „A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.” Să ne gândim și la ultimele versete din cartea Apocalipsa, când Duhul și mireasa spun: „Vino, Doamne Isuse!”

Și imaginile Vechiului Testament arată că noi avem voie să adorăm pe Domnul Isus. Rut s-a aruncat la pământ înaintea lui Boaz, și frații lui Iosif au făcut-o de mai multe ori; ele sunt modele unice ale Domnului nostru. Să mai fie vreo îndoială în privința faptului că și noi avem voie la fel să ne rugăm Domnului Isus, așa cum avem voie să ne rugăm lui Dumnezeu Tatăl

nostru? Noi am fost așezați într-o libertate, să ne rugăm corespunzător situațiilor și împrejurărilor noastre.

Dacă ținem seama de felul cum gândește Dumnezeu despre Fiul Său, nu este atunci ca o desconsiderare a Persoanei lui Isus, când vorbim așa de impertinent de o oarecare „prea multă orientare” spre Isus, căci nu este El, așa cum scrie apostolul Pavel, „Dumnezeu binecuvântat pentru totdeauna” (Romani 9.5)? Dacă în El „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2.9), dacă toate lucrurile au fost create „prin El și pentru El” (Coloseni 1.16), dacă El este „chipul lui Dumnezeu Cel nevăzut” (Coloseni 1.15) și El trebuie să aibă „întâietate în toate” (Coloseni 1.18), dacă Domnul Isus este Fiul dragostei Tatălui (Coloseni 1.13), dacă El este „cel dintâi între zece mii” (Cântarea Cântărilor 5.10), dacă noi „am compus despre Împăratul”: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor” (Psalm 45.1,2), și dacă Dumnezeu totdeauna Își are plăcerea în Fiul Său și spune chiar, ca „toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (Evrei 1.6), atunci să fie pentru noi realmente un pericol să fim „prea mult orientați” spre Isus, când ne rugăm Lui? Prin aceasta nu vreau să spun că noi putem uita complet îndemnul de a ne cerceta viața noastră de rugăciune. Cum va simți Domnul Isus, dacă noi spunem că rugăciunile noastre ar putea fi „prea mult orientate” spre El?

Nu este efectiv așa, că cu plăcere se vrea a crede în *Dumnezeu*, și cât de mulți oameni sunt, care totdeauna la modul cel mai general se roagă la *Dumnezeu*, dar nu cunosc pe *Isus Hristos*? La Domnul *Isus* se separă duhurile. Apostolul Ioan a spus: „Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5.12). Să nu luăm cu plăcere asupra noastră ocară și batjocura, atunci când ni se spune, că suntem o sectă, deoarece mereu vorbim despre Domnul Isus sau ne rugăm Domnului Isus? Apostolului Pavel i s-a reproșat că ar aparține „sectei nazarinenilor” (Faptele Apostolilor 24.5), deoarece el nu mai putea înceta să mărturisească pe Omul din Nazaret.

Dacă nu avem pe Domnul Isus, nu avem nimic, și dacă noi nu aducem oamenilor pe Isus Hristos, atunci ei nu au nimic. Drumul spre Tatăl conduce numai prin Domnul Isus, căci El este „calea și adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin [El]” (Ioan 14.6). Noi nu ar trebui să avem nici o frică să folosim Numele Domnului Isus în rugăciune chiar și înaintea necredincioșilor, căci Ioan scrie foarte sever: „Oricine Îl tăgăduiește pe Fiul nu Îl are nici pe Tatăl. Cine Îl mărturisește pe Fiul Îl are și pe Tatăl” (1 Ioan 2.23). Cu atât mai mult când avem a face cu copii mici, pentru care Dumnezeu este foarte abstract și care mai repede pot realiza o relație cu Domnul Isus, deoarece ei aud istorisirea despre El și Îl pot vedea cu ochii lor lăuntrici. Nu este la fel și în maturizarea spirituală a unui om, care tocmai s-a convertit? Unul care de curând a fost născut din nou va îndrepta rugăciunile lui în primul rând către Domnul Isus Hristos, care l-a mântuit, însă apoi va învăța ce înseamnă să fie un fiu, și el va învăța de asemenea să se adreseze Tatălui prin rugăciune și să Îl adore (Ioan 4).

În mod evident deja în timpurile de început era o obișnuință a primilor creștini să cheme Numele Domnului Isus, căci apostolul Pavel scrie „către adunarea lui Dumnezeu, care este în Corint, către cei sfințiți în Hristos Isus, sfinți chemați împreună cu toți cei care, în orice loc, cheamă Numele *Domnului nostru Isus Hristos*” (1 Corinteni 1.2).

Sunt rugăciunile noastre „prea mult orientate” spre Isus?

Deci nu trebuie să avem nici o teamă să chemăm Numele Domnului, să-L adorăm, să-I dăm onoare, să-L mărturisim și în Numele Lui să ne rugăm. S-ar putea să conducă la o oarecare separare a duhurilor, dar niciodată să nu uităm: „în nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4.12). Cu toate acestea vrem să fim echilibrați și să exprimăm dependența noastră de Dumnezeu, să-L preamărim și să-I mulțumim, referindu-ne la atotputernicia Lui, „făcând cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre” (Filipeni 4.6), și să adorăm pe Tatăl pentru Fiul Său, care ni L-a dat.